

סוכה דף יד

רבי אבא אמר רב הונא	רב מנשיא בר גדא אמר רב הונא	
הבוצר לגת - אין לו ידות	הקוצר לסכך אין לו ידות	
מה יגיד כל אחד על הדעה האחרת	אבל קוצר - יש לו ידות, דניחא ליה דליסכך בהו, כי היכי דלא ליבדרן.	
נגיד שמחלוקת זאת תלוייה במחלוקת תנאים	אחרים אומרים: עד שיהו קשין מרובין על הידות ועל האוכלין.	סוכי תאנים ובהן תאנים, פרכילין ובהן ענבים, קשין ובהן שבלים, מכבדות ובהן תמרים, כולן אם פסולת מרובה על האוכלין - כשרה, ואם לאו - פסולה
אפשרות אחרת להבין דברי רב מנשיא	דכולי עלמא סברי: הקוצר לסכך אין לו ידות, והכא במאי עסקינן - כגון שקוצצן לאכילה, ונמלך עליהן לסיכוך	

קיצץ לאכילה	יש דין ידות	
החליט אח"כ לסכך	חכמים אין דין ידות	אחרים יש דין ידות

קושי: אי קוצצן לאכילה מאי טעמייהו דרבנן? הצעה לתירוץ ודחייתו: וכי תימא קסברי רבנן: כיון דנמלך עליהן לסיכוך בטלה ליה מחשבתו, ומי בטלה ליה מחשבה בהכי? והתנן: **כל הכלים יורדין לידי טומאה במחשבה, ואין עולין מטומאתן אלא בשינוי מעשה. מעשה מוציא מיד מעשה ומיד מחשבה, מחשבה אינה מוציאה לא מיד מעשה ולא מיד מחשבה.** הצעה לתירוץ ודחייתו: וכי תימא:

כלים	ידות
דחשיבי צריך מעשה להפקיע שם כלי	דלצורך אכילה נינהו, במחשבה נעשה, ובמחשבה סלקא

והתנן: **כל ידות האוכלין שבססן בגורן - טהורות, ורבי יוסי מטמא.**

ר' יוסי	תנא קמא	
טמאות	טהורות	
התרת האוגדן לא מפקיע	התרת האוגדן מפקיע	בססן=התיר אוגדן - לא מעשה ממש (מראה שהוא לא צריך את הקשים כי הסיבה שצריך אותם זה כדי שיהיה אפשר לקשרם בנחת)
אם קיימת אפילו תועלת מועטת זה לא מפקיע	צריך מעשה ממש להפקיע	בססן=בססן ממש - דש ומעך אותם

ניסיון לתרץ: הכא נמי שבססן ממש

קושי: אי הכי, מאי טעמייהו דאחרים?

תירוץ: דאמור כרבי יוסי. דתנן: **רבי יוסי מטמא.**

קושי: האי מאי? בשלמא התם טעמא דרבי יוסי - חזיא לכדרכי שמעון בן לקיש, דאמר רבי שמעון בן לקיש: הואיל וראויות להופכן בעתר, אלא הכא - למאי חזיא?
תירוץ: חזיא, לכי סתר למנקט להו בגילייהו

2 נסרים	נסרים	
אין מצטרפים	כן	ר' יהודה
מצטרפים	לא	ר' מאיר

ר' יהודה	ר' יהודה	ר' יהודה
ר' מאיר	ר' מאיר	ר' מאיר
4 טפחים	מחלוקת ר"י ור"מ	שמואל
בין 3 ל4	האם גזרינן תקרה או לא	פסולה
פחות מ3	כשרה	מחלוקת ר"י/ר"מ האם גזרינן תקרה או לא
	כשרה	כשרה